

Coral Vergelitana

ELS MEUS ONZE ANYS A LA CORAL VERGELITANA

Això d'onze anys es diu aviat...

Encara recordo el primer dia en què vàrem entrar a la Casa de Cultura per fer el nostre primer assaig: era un divendres d'octubre de 1999. Hi vaig entrar amb una altra companya de classe, amb la il·lusió i les ganes de començar aquella experiència, que, de fet, per a nosaltres era nova. També és cert que anàvem amb una mena de por; no era el mateix cantar a la coral del col·legi que fer-ho en una coral com aquesta.

Crec que érem les més joves, però des del primer moment ens vàrem sentir molt còmodes i ben acollides per tots els integrants de la coral, i així ha estat sempre.

Jo no vinc de família de tradició musical ni res per l'estil, però de ben petita m'ha agradat molt la música. De fet, recordo que, quan tenia sis anys, un dia, al col·legi, la professora ens va fer dibuixar el que volíem ser de grans, i jo vaig dibuixar-me cantant sobre

un escenari i també quan ens passàvem les hores del pati ballant i cantant.

Així, quan en Ramon Joanmiquel em va proposar de cantar a la coral del col·legi, no en vaig dubtar un sol moment. Havia anat a classes de solfeig i això del cant m'atreia. Després va arribar el dia en què ens va proposar entrar a formar part de la coral i, evidentment, li vaig dir que sí.

Hi ha hagut moments de tot, a la coral. Sé que és molt típic, però a títol personal m'agradaria donar les gràcies a en Ramon per haver tornat a aportar la il·lusió que en algun moment ens havia fallat, i a l'Alba Solés per la seva paciència i per ajudar-nos a fer possible tot el que ens proposem.

Han passat molts anys des d'aquell primer assaig, que sempre recordaré, però la música, les ganes i sobretot els aplaudiments del públic quan ens escolta fan que treguis les forces d'on sigui per a continuar endavant.

A la dreta, la Laia preparant-se per a un concert

LAIA COLL